

(המשך מעמוד 15)

למען המדינה הזו. אבל החמצתי. אני יודע שגם את מדוכאת על מותו של דני ורדון. איני יודע איך לנחם אותך ואת עצמי. איני רוצה להשתפך. אני שונא לעשות זאת על-גבי נייר. אך אני אבל. אתמול הייתי בין היחידים שיצאו לחוץ פשוט, מפני שהייתי טוב. מפני שאני עוזר לחלשים, לאלה שעדיין קשה להם. הבטיחו שאינך מקבלת זאת כשחצונות ודברי רהב. אני עדיין לא תופס שידידים שהיו קרוי בים לי ביותר, אינם.

משהו נסגר

בתוכי

מבחינה פיזית אין השד נורא כל-כך. הקושי הוא בתחום הרגשי. אתה מרגיש איך נופלים עקרונות עליהם התחנכת. בשבילי הצבא עד עכשיו הוא מאבק נפשי. מדי פעם, ותמיד דווקא במיטדרים, אני חוסף התקפת צחוק. וזו אני חוסף, כמוכן. לאחר שעשיתי טיול גדול עם אלונקות, הגענו לאיוו גבעה, היינו עייפים, היה מיסדר. אני עומד ורואה איך החברה יש גים בעמידה. נו, תארי לך, החברה הרוגים. עייפים, רוצים לישון — ואני צוחק. לא נעים, נכון?

משהו ניסגר בתוכי. איני מסוגל בכלל להביע דברים בכתב. אני אטום וסגור, עצוב ועייף. אבל ממשכים. ממשכים להיות חיליים. ממשכים ומקתים ליום בו אפשר יהיה להגיד שלום לצבא ולחזור להיות אורח.

אני שונא לקטר, אבל קשה לי המיסגרת הצבאית הנוקשה. היחסים בין מפקדים לחיילים.

קעת אני נמצא כבר בקורס הצניחה. כש תקבלי את המכתב, ודאי אהיה אחרי כמה צניחות. מספר? — כן, מי אינו מספר? כשאתה עומד בסיתוח של מטוס, טיבעי שתפחד. החוכמה היא להתגבר. אני מתגבר וקופץ.

יודעת את, אני לעולם לא אהיה חייל בור, בלי מחשבה, המוכן לבצע כל דבר בגלל שזו פקודה. תמיד אני חוזר ואומר לעצמי: קודם תהיה בן-אדם ורק לאחר-מכן חייל.

מדוע לזחול תחת אש

— ולחלץ פצוע

אני אוהב את העבודה שבה אני עוסק. אני אוהב את הדהירות במרחבים העצומים. אני אוהב את ריח הסכנה.

אבל אני אוהב גם את הבית, את המים, את הירוק, את הפרחים. ולוה אני זוכה להגיע לעיתים רחוקות.

היום חנוכה, ואני איני מרגיש שחג. אין נרות, אין בגדים נקיים, אין אהירת-חג. אם ייצא לך, הוליקי נר בשמי. את יודעת, בהיותי ילד היה חנוכה חג הכי אוהב עלי. הייתי אוהב לשבת ולהביט בנרות. נלחמים כי צריך. כמו שנופלים כי פגע כך כדורי. השאלה היסודית היא: מה נגיע? מה דחף את דני מס ללכת לגוש עציון? פקודה? ודאי. אבל האם רק זאת? מדוע לחול תחת אש ולהוציא חבר הרוג או פצוע? מפני שאולי מחר גם אתה תהיה במקומו? חינוך?

אנחנו נהג ביתר חוכמה. לא נשב על הר גבוה ונצטק: ממת — ממת, נקום וננסה לעשות משהו. לא נשב על המען עולם טוב יותר.

לאבא ואמא, שלום רב.

אומנם יום ראשון היום, וכרגיל אני כור תב בשבת, אבל אתמול לא היה לי זמן, ולכן אני כותב לכם כמה מילים היום. ראשית אין מה לדאוג. אצלי הכל בסדר, נמצאים במקום שקט ויום רדוף יום. הכל כרגיל.

איך ביליתם את יום העצמאות? מה היה במשק? חבילה עדיין לא הגיעה מכם. רק את הגלויה קיבלתי. מתי אבוא הביתה איני יודע. אולי בקי רוב. מה שלום עדינה ורן? אסיים. שלום ולהתראות.

אזיעור.

מכתב זה נתקבל בבית ההורים (ראה תמונה בעמוד 15 למעלה) ב־30 לאפריל. למחרת נהרג לייזר.

פסטיבל החנטריש

עתה היחידה הזו 20 אלף ליי.

לא רוצים סתם שיר

אדם הסיבות לאי הופעתה של אסתר ושל האחרים אינן דומות. אסתר לא תופיע — כי הנהלת שידורי ישראל מסרבת להסיר מעליה את החרם שהוטל עליה עקב שהותה הממושכת בגרמניה. הגיב על אי-הופעתה האמרגן אברהם (פשנל) דשא: „איזה מזל. אם היא היתה מופיעה בפסטיבל, היא היתה זוכה בכל שיר שהיתה שרה. זה כאילו היו מביאים לבנייני-האומה את פרנק סינטרה.“ אך הסיבה לאי-הופעתם של שאר זמרי הצמרת בארץ שונה.

לפי תקנון הפסטיבל, יכול כל אורח להביא שיר משלו לפסטיבל וועדה מיוחדת קובעת את 12 השירים שנבחרו — ומחברי השירים קובעים באיזה זמר הם רוצים שישיר את שירם.

ולואת מתנגדים הזמרים. הם אינם מוכיחים גים להופיע באירוע כה מרכזי, בפני קהל עצום, עם שיר אלמוני, שלא חובר במיוחד עבורם, ושייתכן שאינו מתאים להם — ולהסתכן בכישלון.

כל דמיון מקרי בהחלט

יבה נוספת: התוצאות המוזרות של הפסטיבל.

בפסטיבל בשנה שעברה זכה בלדה לרוב במקום ראשון — ולמרות זאת הוחלט רם עלידי שידורי-ישראל בגלל סיבות „מוראליות.“

על כפיו יביא של רבקה זוהר במקום רביעי בלבד — אך במצעדי הפזמונים, ב־חודשים הבאים, זכה במקום הראשון. בפסטיבל לפני שלוש שנים לא זכה ירושלים של זהב, עם שולי נתן, במקום הראשון.

בתנאים אלו, מסרבים אמני הצמרת ליהופיע. ואלו שכבר מוכנים — לא תמיד יכולים:

אסתר עופרים

לא נתקנה

יהורם גאון

סירב להופיע

בתור פסטיבל, הוא יהיה מוזר בי יותר.

פסטיבל הזמר 1970, שיתקיים במוצאי יום העצמאות בבנייני-האומה בירושלים לרוב ישודר ברדיו ובטלוויזיה. צריך היה להיות האירוע המוזיקלי-עממי המסורא ביותר בי משך השנה.

אולם דווקא גדולי הזמרים בארץ הודיעו על סירובם להשתתף בו.

יהורם גאון, אבי טולידאנו, אריק איינשטיין, יפה ירקוני, שולה חן, השלושרים — לא יופיעו בו.

אסתר עופרים לא תופיע בו. למרות ש היא תופיע בבוקר אותו יום במופע ב־אמפיאטרון ברמת-גן ותקבל עבור הופעת

חווה אלברשטיין

חשיר בהריון

מדי שנה זוכה אחת מחברות התקליטים בימכרו להוצאת תקליט הפסטיבל. אשתדך זכתה ס.י.אס. — והתברות המתחרות סי רבו לאפשר לאמנים שהיו התומים איתן להופיע. השנה זכתה הד ארצי — וסי.י.אס. אסרה על שמונה מזמרים להופיע.

מרידות בפסטיבל השימחה

12 המבצעים שכן ישתתפו בפסטיבל: רבקה זוהר, אילנית, חוה אלברשטיין, — בתחילת הריונה — דליה עמיהוד, צילה דגן, יגאל בשן, הגשמים, ליאור ייני, שלישיית המעפיל, צמד דרום, הפרברים ושלמה ארצי.

אריק איינשטיין

סירב להופיע

יפה ירקוני

סירבה להופיע

הגשמים

יזיכו בכעס הראשונה בחירות

בין המחברים ששלחו את יצירותיהם בפסטיבל נעדרו השנה מלחינים כמו ג שמר, שלום חנוך או אלונה שוראל. וחבריהם אינם משתתפים בפסטיבל, כי דעתם הפרט בסך 1000 ליי לשיר הרא הוא מגוחך. לשם דוגמא בלבד, כל של נעמי שמר נמכר למבצעו בסכום 1500 ליי — והיא גם יכולה לבחור יהיה הזמר שיבצע את שירה.

באולם המהודר, במוצאי יום העצמא יהיה זה הקהל שיקבע אלו מהשירים בפרס. אבל בין הפזמונאים, המלחינים מבצעים בישראל שורת מירדות כלפי שמתרחש מאחורי הקלעים של הפסטיבל, וזהו פסטיבל החנטריש! קבע אחד מן

כסטיבל הזמר שייטרך בעוד שבוע יהיה אוסף מיקר'ש

שירים וזמרים - אחרי שהגדולים סירבו להופיע